

Arrest

nr. 60 058 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 november 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 1 september 2010 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 25 november 2010 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 24 januari 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 en 57 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [D., L.]

[...]

van Slovaakse (Republiek) nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg de E-kaart als werknemer na voorlegging van een arbeidscontract van 'Miest bvba'. Hij zou hier sinds 02.08.2010 tewerkgesteld zijn.

Uit onderzoek is echter gebleken dat betrokkene niet aan de voorwaarden voldoet om verblijfsrecht erkend te zien op basis van art. 40 §4, 1° (wet 15.12.1980). Het voorgelegde document stemt namelijk niet overeen met de werkelijkheid. Op basis van het voorgelegde arbeidscontract werd er controle gedaan naar de effectieve tewerkstelling via de databank van de RSZ. Hieruit is gebleken dat betrokkene nooit gemeld is voor 'Miest bvba' en dus niet effectief tewerkgesteld was (alleszins toch niet legaal). Betrokkene is sinds 25.05.2010 niet meer gemeld geweest bij de databank van de RSZ. Derhalve moet er besloten worden dat het voorgelegde document niet authentiek is.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van art. 40 §4, 1° (wet 15.12.1980). Hij is namelijk niet effectief tewerkgesteld en heeft bovendien misleidende informatie gebruikt die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht. Betrokkene heeft namelijk op geen enkel moment laten weten dat hij niet tewerkgesteld zou zijn bij 'Miest bvba' en heeft de Belgische autoriteiten misleid om zo het verblijfsrecht te bekomen.

Gezien deze feiten in het dossier dient er dan ook besloten te worden het verblijfsrecht van betrokkene in te trekken op basis van artikel 42 bis §1 en artikel 42 septies (wet 15.12.1980).

Betrokkene is daarmee niet aan zijn proefstuk. Het verblijfsrecht werd betrokkene eerder geweigerd omwille van het voorleggen van valse bewijzen van tewerkstelling aan de hand van een bijlage 20 met bevel dd. 15.02.2010. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 23.03.2010 en ging in beroep tegen de beslissing. Op 8.07.2010 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (zie administratief dossier).

Het is wel degelijk de bedoeling dat er gevolg gegeven wordt aan het bevel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij licht zijn middel als volgt toe:

"[...] Uit de inhoud van de overhandigde akte kan evenwel helemaal niet worden uitgemaakt op welke juridische grond het bevel aan verzoeker is afgeleverd.

Als reden van de beslissing wordt aangegeven:

Voldoet niet aan de voorwaarden van art. 40 §4, 1 van de Vreemdelingenwet. Hij is niet effectief tewerkgesteld en heeft bovendien misleidende informatie gebruikt die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht. Betrokkene heeft namelijk op geen enkel ogenblik laten weten dat hij niet tewerkgesteld zou zijn bij 'Miest bvba' en heeft de Belgische autoriteiten misleid om zo het verblijfsrecht te bekomen.

Het is evident dat dit niet opgaat.

De aanvraag is ingediend met het oog op een tewerkstelling en terzake zijn de nodige documenten afgeleverd.

De beslissing is tegenstrijdig waar zij stelt dat verzoeker niet effectief tewerkgesteld is en dat hij misleidende informatie heeft verstrekt door niet te laten w[...]eten dat hij niet tewerkgesteld zou zijn.

Van misleiding van de Belgische autoriteiten is dan ook geenszins sprake.

De beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd.”

2.1.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing klaar en duidelijk de juridische grondslag vermeldt op grond waarvan deze is genomen, nu wordt verwezen naar de artikelen 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Hij stelt tevens dat de bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker niet voldoet aan artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet en dat het verblijfsrecht dient te worden ingetrokken op basis van de artikelen 42bis, § 1 en 42septies van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wijst verweerder erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing foutief dan wel tegenstrijdig zou zijn.

2.1.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd wordt omdat hij niet voldoet aan de in artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden en er werd vastgesteld dat hij gebruik heeft gemaakt van misleidende informatie die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van zijn verblijfsrecht. Hierbij wordt toegelicht dat verzoeker een E-kaart als werknemer verkreeg na voorlegging van een arbeidscontract met ‘Miest bvba’ – contract waaruit bleek dat verzoeker vanaf 2 augustus 2010 bij deze firma tewerkgesteld zou worden –, doch dat na een controle via de databank van de RSZ is gebleken dat verzoeker op geen enkel ogenblik effectief tewerkgesteld was voor dit bedrijf en er sinds 25 mei 2010 zelfs totaal geen tewerkstelling van verzoeker meer blijkt uit de gegevens van voormelde databank. Verweerder stelt tevens dat verzoeker ook op geen enkel ogenblik heeft laten weten dat hij niet tewerkgesteld zou worden bij ‘Miest bvba’ en bijgevolg de Belgische autoriteiten heeft misleid om een verblijfsrecht te verkrijgen. Uit het gegeven dat verzoeker een arbeidscontract aanbracht om een verblijfsrecht als werknemer op te eisen en dat later werd vastgesteld dat hij nooit in het kader van dit arbeidscontract werkte en dat hij dit verzweeg kan afgeleid worden dat verzoeker de Belgische overheid misleidde om een verblijfsrecht te verkrijgen. Van enige tegenstrijdigheid in de motivering van de bestreden beslissing is dan ook geen sprake. In de bestreden beslissing wordt daarnaast aangegeven dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd in toepassing van de artikelen 42bis, § 1 en 42septies van de Vreemdelingenwet en wordt verwezen naar de artikelen 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, op duidelijke wijze aangeeft wat de juridische grondslag is van deze beslissing.

Aangezien de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing schragen duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing en verzoeker derhalve in de mogelijkheid gesteld wordt zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden kan geen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden vastgesteld.

2.1.3.2. Verzoeker voert verder nog de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, doch dienaangaande dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing niet is genomen op basis van deze bepaling en dat verzoeker ook niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Dit onderdeel van het middel dient dan ook, gelet op het ontbreken van een dienstige en begrijpelijke toelichting, als onontvankelijk te worden beschouwd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in wat hij omschrijft als een tweede middel de schending aan van de “*beginselen van het E.G. verdrag.*”

Hij geeft volgende toelichting:

“Het EG verdrag voorziet in het vrij verkeer van personen.

Verzoeker heeft de nationaliteit van een lidstaat van de EU.

In die zin dient hem het vrij verkeer van personen ten goede te komen en is het bevel om het grondgebied te verlaten in strijd met dit verdrag.

De principes dienen gehandhaafd.

Is aan verzoeker geen recht op verblijf voorbehouden, dan betekent dit nog niet dat hij als EU onderdaa[n] ook het land moet verlaten.

Geen enkele regel wordt vermeld waarom hij als EU onderdaan ook nog het grondgebied moet verlaten boven een weigering van verblijf.”

2.2.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat het middel onontvankelijk is, nu verzoeker nalaat aan te tonen welke bepaling van het verdrag hij geschonden acht en een algemeen rechtsbeginsel of principe in het administratief recht inzake ‘*vrij verkeer van personen*’ hem onbekend is.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending aanvoert van het “*E.G. verdrag*” maar nalaat aan te duiden welke bepaling van dit verdrag hij geschonden acht. Hij zet evenmin de schending van enige andere bepaling uiteen. Zijn kritiek kan bijgevolg niet beschouwd worden als een ‘middel’ in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, namelijk een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en een duidelijke omschrijving van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK